

ges det størst mulige pres på den tyrkiske regering for at opnå fremskridt på menneskerettighedsområdet. Ingen lejlighed forsømmes til at drøfte menneskerettighedsspørgsmålet med de tyrkiske myndigheder. Det sker såvel i vore bilaterale kontakter som sammen med de andre nordiske lande, med vore EU-partnere og i internationale fora som Europarådet og OSCE.

Toldunionen, der er en konsekvens af associationsaftalen EF/Tyrkiet fra 1963, er en udbygning af de indbyrdes forbindelser og dermed et konkret bevis på, at EU ikke vender ryggen til Tyrkiet. I en tid hvor den islamiske fundamentalisme også mærkes i Tyrkiet, er toldunionen et vigtigt signal om solidaritet med de kredse i landet, der virker for at bevare tilknytningen til Europa og europæiske værdier, herunder ikke mindst menneskerettighederne. Det er ud fra denne betragtning, Danmark har støttet forslaget om toldunionen.

Som bekendt er forslaget om toldunionen nu oversendt til Europa-Parlamentet med henblik på at opnå samstemmende udtalelse, som er nødvendig for forslagets endelige vedtagelse. Det er således nu op til Parlamentet at afgøre toldunionens skæbne. Europa-Parlamentet har i en beslutning fra den 16. februar 1995 gjort det til en betingelse for sin godkendelse af toldunionen, at der sker væsentlige forbedringer på menneskerettighedsområdet i Tyrkiet.

Det er regeringens oprigtige håb, at Tyrkiet vil gennemføre sådanne reformer på menneskerettighedsområdet, der vil kunne tilfredsstille Europa-Parlamentets krav. Fra dansk side vil vi fortsat gøre, hvad vi overhovedet kan, for at presse på over for de tyrkiske myndigheder. Toldunionen vil efter regeringens opfattelse i sig selv styrke de bånd mellem EU og Tyrkiet, der er en betingelse for at kunne påvirke og forbedre menneskerettighedsforholdene i Tyrkiet.

Ad spm. nr. S 2196

Fra arbejdsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Helge Sander (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 6917, var sålydende:

Til arbejdsministeren (20/7 95) af:

Helge Sander (V):

»Vil ministeren gøre rede for, hvor mange helårspersoner der vil blive berørt af, at reglerne om arbejdskrav i dagpengesystemet ændres fra de nuværende 26 uger inden for 3 år til:

- 26 uger inden for 1 år,
- 26 uger inden for 18 måneder,
- 52 uger inden for 2 år og
- 52 uger inden for 3 år?»

Supplerende svar (25/8 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

I forlængelse af svar af 1. august 1995 har jeg indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Arbejdsledeshedsforsikringen, som har oplyst følgende:

De personer, der dagpengemæssigt vil blive berørt af en ændring af beskæftigelseskravet for modtagelse af dagpenge, udgør en del af den årlige nytilgang til dagpengesystemet, da personer, der i dag er indplaceret efter arbejdsmarkedsreformen, ikke løbende skal opfylde beskæftigelseskravet (forudsat, at kravene til genoptjening af dagpengeret ikke også strammes).

For at finde årseffekten af en eventuel ændring af beskæftigelseskravet, er tilgangen til a-kasse-systemet i et enkelt år undersøgt. Ifølge CRAM-registret, blev i 1992 i alt 137.000 ikkedimittender optaget i en a-kasse.

Af disse havde 29.250 personer modtaget kontanthjælp efter optagelsen i a-kassen. Det må antages, at de fleste af de resterende 107.750 personer ikke har været ledige på noget tidspunkt i karenperioden, og at de for alle fire ændringsforslag ville have opfyldt beskæftigelseskravet for dagpengeret.

Af de 29.250 personer er ca. 19.600 medio 1995 registreret som ikke forsikret i CRAM-registret, hvilket antyder, at personer, der melder sig i a-kasse, og som ved ledighed ikke opfylder kravene for modtagelse af dagpenge, typisk melder sig ud af a-kasse-systemet igen.

Af de resterende 9.650 personer opfyldte 9.500 medio 1995 det nuværende krav om 26 ugers beskæftigelse inden for en periode på 3 år.

Var beskæftigelseskravet ændret, opfylder de 9.650 personer det nye beskæftigelseskrav i følgende omfang: